

tagelse med Byer paa Landet. Det forekommer mig, at den højtærede Minister dør argumenterer i en saadan Retning, at han i Virkeligheden gør selve den Begrænsning, der staar i § 3, ganske illusorisk.

Hvis jeg forstod det ærede 2det Medlem for 11te Kreds (Lauridsen) ret, maa der foreligge en Misforstaaelse fra hans Side. Han fremhævede nemlig, at denne Lov vilde, i Modsætning til den bestaaende Tilstand, faa meget stor Betydning for København, thi efter den vilde de fremmede Firmaer oprette deres Forretninger i København og handle derfra. Det er jo en Misforstaaelse, det stik modsatte er Tilfældet. De bestaaende Regler, Forordningen af 1839, kunde i høj Grad tilskynde de fremmede Forretninger til at have Afdelinger i København, medens det, hvis denne Lov gennemføres, bliver lige modsat, idet det da bliver let at drive Forretning fra Udlandet gennem de Repræsentanter, som gennem Borgerskab kan komme til at rejse gratis.

Lauridsen: Til den sidste ærede Tale vil jeg sige, at det er ingen Misforstaaelse fra min Side. Jeg antager, at naar fremmede Huse antager Agenter her i Danmark, og Danske, som har Borgerskab, kan rejse for dem, saa vil det særlig blive i København. De udenlandske Forretninger kan ikke trives i Smaa-byer, de er nødte til at være i København. Det bliver saaledes, at de handelsrejsende navnlig vil komme fra København, og det ser jeg heller ingen Ulykke i. Jeg nævned blot, at det vil særlig gavne København, at der ingen Afgift skal erlægges af de rejsende for udenlandske Firmaer, som har løst Borgerskab, for dør vil de fleste af dem være bosiddende.

Jeg vil gøre den højtærede Minister en Undskyldning for, at jeg sagde 1,800 Kr. om Aaret, det er rigtigt, at det er 1,000 Kr. I øvrigt maa jeg takke den højtærede Minister meget for hans Udtalelser. Det var netop det, jeg ventede at høre af ham, han er jo en praktisk Mand, der ved, hvordan Landet ligger. Jeg fik det Indtryk, at han mente, det ikke kunde skade, at de rejste paa Landet. Maaske maa jeg opfatte det saaledes, at ligger der en Forretning paa Landet, som har Forbindelse med fremmede Huse — der ligger jo store Forretninger paa Landet, hvilke Forretninger ligger der ikke mellem København og Hel-

singør —, saa vil den handelsrejsende, selv om Byen ikke har 2,000 eller 1,000 Indbyggere, naar han ansøger Handelsministeren, kunne vente Tilladelse til at besøge den Forretning, naar Ministeren synes, at der er nogen Mening i det. Men det, jeg kunde ønske at faa Svar paa, har jeg ikke faaet noget Svar paa, nemlig hvad Skade det kunde gøre, hvilke berettede Interesser der kunde krænkes ved, at de handelsberettede fik Lov til ogsaa at besøge Landet. Naar de skal give 150 Kr. om Maaneden, er der ingen Fare for, at de skal besøge enhver Høker eller lille Fabrikant. Jeg vil være meget taknemmelig for at faa Oplysning om det. Det har jeg ikke hørt noget om endnu. Jeg har hørt nogle almindelige Talemaader, men det er ikke tilstrækkeligt, at man synes, at naar Købstæderne har haft en Begünstigelse siden 1839, saa skal de blive ved at have den. Det er ikke det afgørende for vor Tid. Vor Tid maa fordre, at vi ikke lægger Hindringer i Vejen for Udviklingen af Erhvervslivet, enten det er i By eller paa Land.

Jeg forstod ikke rigtig, hvad det var, Ministeren mente, at Gæstgiverne og Hotelværterne skulde. Det forekommer mig, at de skulde give Bøder, naar de ikke forlangte, at den rejsende skulde lægge sit Adgangsbevis paa Bordet. Det synes jeg ikke, at man behøver at sætte Bøde for. Jeg er ikke bange for selve de handelsberettede, men der kommer jo ogsaa Turister i Massevis, og en Gæstgiver kan jo ikke se paa en Mand, om han er handelsrejsende eller ikke. Skal han saa forespørge enhver Gæst, om han er handelsrejsende? Det er det, jeg er bange for, at man skal gøre det lidt besværligt for Udlændinge og Indlændinge at rejse her i Landet, og det var jo ikke saa morsomt.

Jeg mener ellers ogsaa, at denne Sag har været til Behandling her i Tinget saa længe, at det var rart nu at naa til en Løsning, og jeg vil ogsaa gøre, hvad jeg kan, derfor. Men jeg ønsker selvfølgelig helst den Løsning, som ogsaa den højtærede Minister var inde paa, at de rejsende uhindret fik Lov til at rejse paa Landet. Saa tror jeg for mit Vedkommende, at de andre Spørgsmaal vilde være lette at komme over.

Lange: Jeg skal kun tillade mig overfor den højtærede Minister at sige, at *personlig* lægger jeg ikke megen Vægt paa de Tillægsbetalinger, der skulde erlægges,